

— Weer zoo'n verrukte grimas en een grinnekend geluidje.
„Zoo-zoo.... nou.... goed.... berg je teekeningetjes maar weer op
....'t Is wel aardig, maar.... enfin.... we zullen nog wel 'is zien....”

Vechtel, een paar weken later, wist door te drijven, dat hij Paulines portret zou schilderen. Zij, van haar kant, was daar niet zonder tegenzin op ingegaan. Het geregeld moeten poseeren scheen haar min-of-meer een benauwenis te zijn. Leegzitten, stilzitten — ze wou juist weer aan 't werk, aan de medische studie. Maar Hoogland, die nu eens toonen wou in 't geheel niet jaloersch te zijn — wat verbeeldde zich die verwaande ijdeltuit! — animeerde. „Laat-ie 't maar eens probeeren! Hij zal zeker zijn uiterste best wel doen!”

In de eenzaamheid van zijn werkkamertje intusschen bekende Huib zich: hij hoopte maar dat het mislukken zou, dit het einde worden van de hem hinderlijke.... flirtation.

Pauline dan ging geregeld 's middags naar het atelier van den schilder, dat „gelukkig niet veraf was,” kwam thuis met humoristische verhalen, over Vechtels miraculeuse reisavonturen, over Bolland, diens grootheid en zonderlinge manieren, over den zuiveren stijl van schilderen, waar Maris en Breitner geen idee van hadden gehad.

Maar op een avond aan tafel, met Huib en Bertje, was Pauline verstrooid en stil. Ze zag bleek, met soms even een gemelijk trekje, blies telkens een haar van haar klamme gezicht, had er blijkbaar een niet geringe moeite mee, de brokken door haar keel te krijgen.

„Scheelt er wat aan, vrouwtje? Iets geweest van middag?”

„Och nee, nee.... Maar dat vervelende poseeren! 't Houdt zoo allemachtig op en waar dient het eig'lijk voor ”

Huib keek haar oplettend aan, trok zijn wenkbrauwen op met een vraaggezicht. Zij wees met haar oogen naar Bertje. Dan knikte Huib met een vagen glimlach. „Kom je straks even bij me, op m'n kamertje,” vroeg hij na het eten.

„Ja-ja. Goed. Ik kom.” Zij wendde haar blik van hem af, sterk blozende, wat verlegen blijkbaar.

Huib, voor zijn schrijftafel aangekomen, voelde 't bloed opkloppen in zijn keel. Daar had je het al. Nu maar rustig, rustig. Zijn vertrouwen in haar was volkomen. Hoe zou het anders! Toch.... hij kon zijn gedachten niet bij zijn lectuur houden....

Daar was ze. Bij de deur al keek ze naar hem, onderzoekend, onrustig.

„Vertel nou maar 'is kalm.” Hij schoof een stoel vlak naast den zijnen.
„Zeker iets met Vechtel, hè?”

„Ja.... Ja zeg.... je hebt toch gelijk gekregen.... Hij.... wordt lastig.... 't Zal beter zijn hem te laten loopen.”